

Beth Moran

Alles begint bij jou

roman

Als alleenstaande moeder en zwangerschapscoach lukt het Libby maar net alle ballen in de lucht te houden. Maar dan staat ineens haar vroegere geliefde voor haar neus...

Beth Moran

Alles begint bij jou

Roman

Vertaald door Connie van de Velde

KokBoekencentrum · Utrecht

Vertaling: Connie van de Velde

Ontwerp omslag: Villa Grafica

Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3836 1

ISBN 978 90 297 3837 8 (e-book)

NUR 302

www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *It Had to Be You*, bij Bolwood Books Ltd., 23 Bowerdean Street, London.

© 2024 Beth Moran

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor de moedige, mooie Bella
Dochter van mijn hart – voor altijd

1

Anders dan de meeste mensen was ik er wel aan gewend dat er plotseling plassen op mijn keukenvloer verschenen. Maar hoewel het dit jaar al de derde keer was dat het gebeurde, kreeg ik er nog altijd kippenvel van.

‘Libby, ik denk dat ik het in mijn broek heb gedaan.’ Daisy keek me vol afschuw aan. Ze mocht dan vorige week achttien geworden zijn, puberaal theatraal gedoe was haar nog altijd niet vreemd. ‘Niet kijken allemaal!’

De enige andere persoon in de keuken was Tari, haar beste vriendin, en die leek niet in staat haar blik af te wenden. Haar wijd opengesperde ogen, omzoomd door elektrablauwe wimpers, staarden onafgebroken naar het stroompje vocht dat langs Daisy’s blote been omlaag druppelde.

‘Wat een nachtmerrie!’ jammerde Daisy, terwijl ze haar handen voor haar gezicht sloeg. ‘Waarom heeft niemand me dit verteld voordat het te laat was? Als ik die rotzak van een Raz ooit nog ’s zie, vermoord ik hem.’

Terwijl ze doorging met klagen over wat een ramp haar leven geworden was, zette ik het blad met cupcakes dat ik mee naar buiten had willen nemen neer en legde voorzichtig mijn handen op haar schouders, net zolang tot ze haar vingers genoeg spreidde om me door een spleetje aan te kijken.

‘Rustig maar. Het geeft niks. Dat is geen plas, dat is vruchtwater.’

‘Wat? Wat de pip is dat?’

‘Je vliezen zijn gebroken. Weet je nog dat we het daar een paar weken geleden over gehad hebben?’

Daisy was zevenendertig weken zwanger, net binnen de veilige marge van een voldragen zwangerschap, dus ik maakte me geen zorgen.

‘Tari, wil je alsjeblieft wat handdoeken uit de blokhut halen?’

Tari stond nog altijd vol afschuw te staren.

‘Tari!’ schreeuwde Daisy. ‘Ga die verhipte handdoek halen!’

Nadat ze die ochtend de opmerking dat je ongeborn kindje je stem herkende ietwat verkeerd had geïnterpreteerd, besloot Daisy niet meer te vloeken.

‘Opzouten! Mijn zoon zal niet net zo gaan vuilbekken als ik,’ had ze tijdens onze Voorbereiding op het ouderschap-les gezegd, toen de andere zwangere meiden haar ermee plaagden. ‘Een van de weinige dingen die ik me van mijn moeder herinner is dat ze altijd zei dat ik mijn bek moest houden. Ik ben niet van plan om net zo te worden als zij.’

‘Dus jij gaat tegen je baby zeggen dat hij zijn poezelige snoetje moet houden?’ vroeg Kaylee, die in verwachting was van een tweeling.

‘Nee.’ Daisy gaf een klopje op haar dikke buik. ‘Ik zal tegen ’m zeggen dat ie met mammie kan praten over alles wat in zijn poezelige snoetje opkomt.’

Daarop was de hele groep zo hard in lachen uitgebarsten, dat het me niet zou verbazen als dat had bijgedragen aan de huidige plas op de vloer. Maar een paar anderen hadden ook besloten om wat meer na te denken over hun taalgebruik, en ik vond het bepaald niet erg dat het gekwebbel in mijn tuin nu een klein beetje minder schunnig was geworden, aangezien mijn achtjarige zoon de gewoonte had om alle schuttingwoorden die hij hoorde te herhalen tegen zijn juf op school.

Tari ontwaakte met een ruk uit haar trance en verdween na een korte blik op mij door de open terrasdeuren de tuin in, naar de blokhut waar ik zwangerschaps- en ouderschaps cursussen gaf aan heel diverse groepen, variërend van superrijke stellen tot de groep tienermeiden en degenen die hen tijdens de bevalling zouden bijstaan van vandaag.

‘Ik denk dat ik toch beter naar jou had kunnen luisteren, Libby, en Lisa had moeten vragen om bij de bevalling aanwezig te zijn.’ Daisy kreunde, terwijl ze naar de tafel waggelde en er met beide handen op leunde.

‘Lisa zal zich met geen tien paarden laten tegenhouden om hierheen te komen,’ antwoordde ik. Lisa was Daisy’s pleegmoeder. Ruwweg de helft van de tienermeiden die mijn maandagssessies bijwoonden, waren jongeren die onder de hoede van jeugdzorg vielen en al in diverse pleeggezinnen hadden gezeten, nu meestal op een specifieke moeder-babyplek. Anderen – zoals Daisy – zaten al jaren in hetzelfde pleeggezin. Momenteel woonden drie leden van de groep in een tehuis, één stel had al een flatje toegewezen gekregen, en af en toe accepteerde ik meisjes die bij familie woonden, maar wel met bijzonder pittige omstandigheden te maken hadden. Drie jaar geleden, toen mijn zus en ik onze vrijwilligersorganisatie Baby Bloomers oprichtten, was ik met de maandagssessies begonnen. Het was zowel uitdagend als hartverscheurend. De jonge meiden die we in onze blokhut ontvingen, hadden stuk voor stuk te maken gehad met problemen of trauma’s, vaak in de vorm van grooming of misbruik. Sommigen waren bewust zwanger geworden omdat ze, na een leven vol afwijzing, domweg iemand wilden die onvoorwaardelijk van hen hield. Het jongste lid van de groep was dertien.

Daisy was verloofd geweest met Raz, de vader van haar baby, tot ze een paar weken geleden had ontdekt dat hij het bed deelde met haar aartsvijand van school. Nadat ze het uitgemaakt had

op een manier die in heel Sherwood Forest te horen was, had ze zonder er goed over na te denken haar beste vriendin uitgekozen om haar nu bij te staan tijdens de bevalling. Eerder die ochtend had Tari toegegeven dat ze het hele idee van zwangerschap en bevalling 'eng en smerig' vond.

Maar ik moest haar nageven dat ze in een mum van tijd terug was in de keuken met een stapel handdoeken. Ik gaf er een aan Daisy en spreidde een tweede uit over de plas op de grond. Daisy stond met gebogen hoofd en gesloten ogen en praatte niet meer, waardoor ik enigszins gealarmeerd om me heen keek, op zoek naar mijn telefoon.

'Ze gaat die baby toch niet nu al krijgen, hè?' vroeg Tari, die nu bij de tuindeur stond. 'Je zei dat een eerste baby er altijd heel lang over doet. Een dag of zo, zeg maar. En dat ze nog niet per se weeën hoeft te hebben nu haar water is gebroken.'

'Dat heb ik gezegd, ja.' Ik knikte, niet zo'n beetje onder de indruk dat ze überhaupt geluisterd had, laat staan dat ze het nog wist. 'Maar af en toe kan een baby heel snel komen, zodra het water weg is.'

Daisy stak haar hand uit, pakte de mijne beet en kneep er hard in, terwijl ze haar kin op haar borst legde. Deze baby ging er niet de hele dag over doen.

'Ik heb om drie uur een afspraak bij de nagelstudio.' Tari keek met een bezorgde frons naar haar vriendin.

'Juist, ja,' zei ik gespannen, omdat Daisy weer kneep, terwijl ze zo hard kreunde dat Tari's wenkbrauwen tot halverwege haar voorhoofd omhoogschoten. 'Ik zou hem nog niet afzeggen als ik jou was. Misschien haal je hem nog. In de tussentijd kun je haar hand vasthouden, kom.'

Ik legde Daisy's hand stevig in die van Tari, liep toen vlug naar de deur en keek of ik mijn zus, die toevallig ook parttime huisarts was, ergens in de tuin zag.

‘Heeft iemand Nicky gezien?’

Er waren zo’n twintig mensen in de tuin. Sommigen zaten onderuitgezakt in een tuinstoel, anderen stonden bij de schragentafels, waar ze een lunch opschepten van pasta en salades. Mijn oven was al een paar weken kapot, dus de keuze was beperkt. Ik zag het lichtpaars geverfde korte kapsel van mijn oudere zus nergens.

‘Ze is in de blokhut knutselspullen aan het klaarleggen,’ zei Ingrid. Ingrid was een pleegouder, die al sinds de eerste les zwangere tieners naar mijn maandagssessies begeleidde. Zodra de baby’s geboren waren, gingen de moeders voor een paar maanden door naar mijn postnatale groep op woensdag, meestal tot de moeder op eigen benen kon staan, en dan kwam Ingrid snel weer terug met een nieuwe tiener op de maandag.

‘Kun je haar laten weten dat ik hulp nodig heb in de keuken? Nu?’ vroeg ik haar, in een poging de ernst van de situatie over te brengen zonder de aanstaande moeders te alarmeren.

‘Alles goed?’ vroeg ze. Afgeleid door de verschillende salades had ze mijn stille hint duidelijk niet begrepen.

‘Daisy heeft een ongelukje gehad.’

Ingrid keek op, haar hoofd een groot vraagteken.

‘Een “lekkage”. Wat volgens mij ieder moment gevolgd kan worden door nog... iets... op mijn keukenvloer als we niet snel in actie komen,’ zei ik zo snel mogelijk.

Achter me klonk een plotselinge kreun, en Ingrid schoot over-eind. Ze had dat geluid al heel wat keren gehoord. Helaas hoorden enkele andere aanwezigen in de tuin het ook.

Ik was nog niet in de keuken terug, waar Daisy nog steeds voor-overgebogen met haar hoofd op de tafel stond, of er klonk een gekakel van opgewonden stemmen bij de tuindeur.

Tari was in de afgelopen paar minuten kennelijk opeens in de rol van steun en toeverlaat gekropen, want ze liet niet alleen

haar hand fijnknijpen, maar wreef Daisy nu ook over haar rug. Ik schonk haar een geruststellend lachje, toen ze mijn mobiel over de tafel naar me toeschoof.

De adrenaline pompte inmiddels door mijn aderen. Maar vanwege Daisy, Tari en de meiden die ons met grote ogen vanachter de nu gesloten tuindeur aanstaarden – dank je, Ingrid – was ik het toonbeeld van rust en deskundigheid.

Normaal gesproken zou ik iemand anders gevraagd hebben om de dichtstbijzijnde kraamafdeling in het King's Millziekenhuis in Mansfield te bellen, maar ik wist uit ervaring dat een paniekerige tiener die in de telefoon gilte niet serieus genomen werd.

'Je spreekt met Libby, van Baby Bloomers. Ik heb hier een jonge vrouw bij wie de vliezen zojuist gebroken zijn en die nu snel op-eenvolgende weeën heeft.'

'Hé, Libby! Hoe gaat het?' Lillian was zo gewend aan telefoontjes van half hysterische aanstaande vaders dat ze op een gegeven moment in haar meer dan dertig jaar lange ervaring als dokters-assistente op de kraamafdeling ieder gevoel van spoed verloren had. Ook als iets, zoals in dit geval, wel dringend was. 'We hadden hier een paar dagen geleden een van je moeders. Een oudere, geen Bloomer. Nou, die nam de tijd, hoor...'

'Kanonnen!' kreunde Daisy met opeengeklemd kaken. 'Het komt!'

'Oké, laat maar.' Ik verbrak de verbinding voordat Lillian haar medisch beroepsgeheim kon schenden en belde het alarmnummer, precies op het moment dat Nicky rustig door de tuindeur naar binnen kwam.

'Ah. Oké. Ik nam aan dat Kaylee overdreef.' Na één blik op Daisy trok ze haar vest uit en begon ze haar handen te wassen. 'De laatste keer dat ze me naar een spoedgeval liet komen, was een van Harleys valse nagels afgebroken.'

Nicky keek even naar het groepje tieners bij de deur en joeg

ze toen met een ferme handbeweging weg. ‘Je moet gordijnen aanschaffen.’

Omdat ik aan een rustig landweggetje woonde en mijn tuin grensde aan Bigley Country Park, een uitloper van Sherwood Forest, dat uit ruim vierhonderd hectare bos en bloemenweiden bestond, had ik niet echt gordijnen nodig. Tot nu toe dan.

Terwijl Nicky de barende moeder aan een vliegensvlug onderzoek onderwierp, dreven Ingrid en ik het stel snaterende, nieuwsgierige toeschouwers naar de blokhut. De gigantische kussens die ik mee terugnam, gaf ik aan Tari, zodat ze Daisy in een comfortabele positie kon brengen. Daarna dook ik de woonkamer in en appte Daisy’s pleegmoeder, haar begeleider en de verloskundige, waarna ik net op tijd terug was in de keuken om het wonder te aanschouwen van een heel nieuw mensje dat zijn eerste ademtug nam.

‘Kanonnen, Libby. Je zei dat het heel lang zou gaan duren.’ Daisy hijgde uit op Tari’s schouder. ‘Het viel best wel mee!’

‘Nou, laten we hopen dat de rest van het moederschap ook zo’n eitje blijkt te zijn.’

Dat betwijfelde ik zeer. Ik hield de baby vast, tot Daisy klaar voor hem was, waarna Tari thee ging zetten voor iedereen en wat brood en andere dingen van de lunchtafel haalde. Hoewel de geboorte geweldig verlopen was, en haar zoontje zo goed als volmaakt was, had Daisy een lange, moeilijke weg te gaan. Statistisch gesproken waren de kansen niet best. Maar daar was het de Bloomers nu juist om te doen, om vrouwen als Daisy te leren het heft in eigen handen te nemen en die kansen te keren, de vaststaande opvattingen te verpletteren en samen die lange, moeilijke weg te overwinnen.

‘Wat?’ Een plotselinge schreeuw van de kersverse moeder onderbrak mijn gemijmer. ‘Dat loeder van een Sienna heeft een foto van mijn blote je-weet-wel gemaakt en gedeeld! Hou mijn baby even vast en help me overeind. Ik ga haar vermoorden!’

2

Meestal vertrok Nicky zodra de Bloomerssessie afgelopen was, maar na het drama van die dag nodigde ze zichzelf uit voor het avondeten. Nicky was eenendertig, twee jaar ouder dan ik, en sinds vijf jaar getrouwd met Theo, de liefste man die ik ooit ontmoet had. Ze had samen met mij Baby Bloomers opgericht, terwijl ze tegelijkertijd afstudeerde als huisarts en deed aan hondsmoeilijke triatlonachtige competities waar veel modder, zweet en tranen bij kwamen kijken.

En behalve dat ze zich inzette voor zwangere jonge vrouwen, vond ze ook nog de tijd om haar nichtje en neefje te overladen met liefde, knuffels en verhaaltjes, waar ik heel dankbaar voor was. Ik had een beetje kregelig kunnen worden van al dat succes, maar ik wist dat ze haar leven alleen maar met al die dingen vulde, omdat ze dat wat ze het allerliefste wilde niet kon krijgen: een baby.

‘Tante Nicky!’ Mijn kinderen, Finn en Isla, kwamen door de voordeur en de gang mijn woonkamer binnenstormen, omdat ze de elektrische auto van hun tante op de oprit hadden zien staan.

‘Daar hebben we Finn McCool en het Isle of Wight!’ riep Nicky. Ze sprong op van de bank en ving ze op in een brede omhelzing.

‘Schoenen uit!’ Vergeefs wees ik naar de gang. ‘Schooltassen op het rek en brooddozen op het –’

‘Jahaa, brooddozen op het aanrecht. Dat weten we.’ Finn rolde met zijn ogen, die net zo blauw waren als de mijne, terwijl hij tegen Nicky’s ribbenkast gedrukt zat.

‘Nou, als je het weet, waarom moet ik het dan iedere keer zeggen?’

‘Misschien hebben we meer beloning nodig. Lorcan krijgt iedere week vijf pond zakgeld als hij zijn kamer opruimt en het konijnenhok schoonmaakt.’ Hij schoof een te lang geworden pluk dik, donkerblond haar uit zijn gezicht.

‘Wij hebben geen konijnen,’ zei Isla, terwijl ze zich uit de omhelzing van haar tante liet glijden en naar mij toekwam voor een knuffel. Ze had haar vaders grijsgroene ogen, maar dezelfde bos roodbruine krullen die ik had toen ik vijf was.

‘Schoenen uit!’ herhaalde ik. Ik draaide haar om en liet haar het verse modderspoor op mijn grijsgroene kleding zien.

‘Maar ik wilde je een knuffel geven!’ Isla’s lip begon vervaarlijk te trillen.

‘Dat is lief.’ Mijn dochter zou het liefst de hele dag aan me vastgeplakt zitten. ‘Maar het duurt maar vijf seconden om je schoenen uit te doen voordat je me een knuffel geeft. Het duurt een stuk langer om het vuile kledingstuk schoon te maken.’

‘Hallo-o-o!’ Mijn vader verscheen in de deuropening in een korte broek, tot halverwege zijn schenen opgetrokken sokken en zonder schoenen. Zijn haar omzoomde zijn hoofd als een witte wolk en zijn baard was borstelijker dan ooit. ‘O, nee. Hebben jullie nou weer vergeten je schoenen uit te doen, apenkoppen?’

‘Ja. Het zou echt helpen als je ze eraan herinnerde, pap, zoals ik gevraagd had. Vooral als je besluit om door de weilanden naar huis te lopen.’ Ik verafschuwde de hoorbare irritatie in mijn stem, maar ik was doodmoe na de zoveelste slapeloze nacht en het drama van de geboorte van een baby in mijn keuken. Nu ik het schoonmaken van de vloer moest toevoegen aan mijn lijst-met-duizenden-dingen-die-allang-gedaan-hadden-moeten-zijn, wilde ik me het liefst orollen in dat modderige kledingstuk en heel hard gillen.

‘Sorry. Ik controleerde je banden even. De bandenspanning van de achterste twee is volgens mij te laag. Als je wilt, kan ik er morgen wel even mee langs de garage gaan.’

‘Bedankt, pap.’ Ik stond op en gaf hem een kus op zijn wang, een onuitgesproken excuus voor mijn scherpe opmerking. Mijn vader was de afgelopen jaren een redder in nood geweest. Nadat hij zes jaar geleden op zijn vijfenvijftigste gestopt was met het pleegouderschap, had hij wat parttime baantjes gehad, maar hij was nergens lang gebleven. Nadat Isla geboren was, had hij zijn grote eengezinswoning verkocht en verruild voor een kleine cottage, waarin hij nu leefde van zijn deel van de verkoopsom en een klein pensioentje. Hij weigerde geld aan te nemen voor het drie keer in de week van school ophalen van zijn kleinkinderen, maar ik betaalde hem in eten, speciaalbiertjes en af en toe een geschenkbon.

‘Heb je mijn banden ook gecontroleerd?’ vroeg Nicky, terwijl ze naar Finn gebaarde dat hij zijn modderschoenen uit moest trekken.

Papa knipoogde. ‘Wat denk je?’ Toen verdween hij in de keuken, ongetwijfeld op zoek naar overgebleven lekkers van de Bloomers.

Nicky liet zich in een stoel vallen zodra de kinderen achter hem aan gegaan waren. ‘Ooit zou je er kwaad om zijn geworden dat pap insinueerde dat je niet voor je eigen auto kon zorgen.’

‘Ja. Maar dat was de oude Libby, die iets wilde bewijzen. De nieuwe, verbeterde, totaal afgepeigerde Libby geeft maar al te graag toe dat ze hulp nodig heeft als die aangeboden wordt.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik blijf het zeggen: je moet wat rust nemen.’

Ik keek even naar mijn afgeleefde woonkamer – naar de krabbel op de muur van Isla’s ‘creatieve fase’, de sjofele doorgezakte bank, de vlekken en slijtplekken overal en de bergen speelgoed

en troep. Vergeleek in mijn hoofd het gedistingeerde, mouwloze jurkje van mijn zus, dat haar gespierde armen goed liet uitkomen, met mijn verwassen tuinbroek en resterende babybuikje. De lijst met duizenden dingen die ik nog moest doen flitste door mijn hoofd, en ik vroeg me af of er ooit een dag zou komen waarop ik tijd zou hebben om überhaupt te denken aan rust, laat staan dat ik die mezelf kon geven.

‘Je zorgt voor twee geweldige, maar soms verschrikkelijk onuitstaanbare kinderen. Werkt vier dagen en twee avonden in de week. Besteedt je vrije dagen aan het brengen van maaltijden bij jonge moeders of het vasthouden van hun baby, zodat zij een dutje kunnen doen.’ Nicky snoof. ‘Als je niet gauw wat beter voor jezelf gaat zorgen, zal dat allemaal als een kaartenhuis in elkaar storten.’

Ik durfde Nicky niet te vertellen dat ik vermoedde dat dat al bezig was. Beginnend bij mij.

‘Je moet zorgen dat die lapzwans meer meehelpt. Die zogenaamde steun van hem is bedroevend.’

Ik kromp in elkaar bij de gedachte alleen al.

‘Ik weet niet of ik veel aan Brayden zou hebben.’ Ik weigerde hem ‘die lapzwans’ te noemen, ook al had hij ervoor gekozen ons gezin in de steek te laten. Hij was nog altijd de vader van mijn kinderen, ook al had hij ons halve huwelijk het bed gedeeld met een vrouw die hij in de sportschool ontmoet had. Ik had zijn affaire ontdekt toen Isla vijf maanden oud was, en het verwerken van een echtscheiding, terwijl ik een baby en een peuter opvoedde en een bedrijf van de grond probeerde te krijgen had me bijna de das omgedaan. Een paar maanden geleden had hij een terloopse opmerking gemaakt over de baby die zij begin van de herfst verwachtten, in de aanname dat ik daarvan wist omdat hij het op zijn sociale media had aangekondigd. Toen ik zei dat ik sinds onze echtscheiding niet meer op zijn sociale media had

*Pas als ze van zichzelf leert
houden, kan ze de liefde opnieuw
toelaten in haar leven*

Libby's leven staat al van jongs af aan in het teken van overvolle keukentafels en onverwachte gasten. Haar ouders vingen pleegkinderen van alle leeftijden op, waardoor Libby opgroeide in een huis waar voortdurend mensen kwamen en gingen – en dat beviel haar best prima. Ook nu is het zelden stil om haar heen: ze voedt in haar eentje twee kinderen op en staat als zwangerschapscoach altijd voor anderen klaar.

**Maar ergens tussen de luiers en boodschappenlijstjes
is ze zichzelf kwijtgeraakt.**

Dan staat er plots een oude bekende voor haar neus die niet alleen haar zorgvuldig opgebouwde leventje overhoop dreigt te gooien, maar óók haar hart weer op hol laat slaan. Gunt ze hem – en zichzelf – een tweede kans?

BETH MORAN schrijft scherpzinnige feelgoodromans vol levensechte personages die weten dat het leven soms zwaar kan zijn, maar die leren om vreugde en schoonheid te vinden in de chaos. Net als hoofdpersonage Libby gaf Beth een tijdje zwangerschapscursussen voordat ze besloot van schrijven haar beroep te maken.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029738361 NUR 302

9 789029 738361